

83de Møde.

Torsdag den 25. Februar, Kl. 1.

Formanden: Ved Folketingsmanden for Svendborg Amts 3die Valgkreds (W. Neergaard) er modtaget et Andragende fra Bestyrelserne for „Svendborg Søassurance“ og „Dansk Sejlskibsrederi-Forening“s Fyns-Kreds om, at der, saafremt Anlægget af en Jernbanebro mellem Masnedø og Falster ikke helt kan opgives, maa blive bygget en Bro af en saadan Højde, at alle Skibe kunne sejle under samme.

Andragendet, hvoraf trykte Eksemplarer ville blive omdelte, vil blive tilstillet Udvalget, der behandler Lovforslaget om Anlæg af en Jernbanebro mellem Masnedø og Falster.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Lovforslagene om Hærens Ordning m. m.

Forhandlingerne genoptoges.

Deuntzer: Det kan vist betragtes som givet, at denne Sag ikke vil blive ført til Ende i denne Rigsdagssamling under nogen som helst Omstændighed. Man har haft den Tanke, at den paa et eller andet Stadium af Forhandlingen, jeg ved ikke hvilket, skulde standses, og saa skulde den endelige Afgørelse først finde Sted, efter at Folket gennem nye Valg havde haft Lejlighed til at udtale sig. Det er en Tanke, jeg for mit Vedkommende finder meget smuk, men jeg kan ikke nægte, at naar man har den Tanke, fører Konsekvensen til det samme, som det ærede Medlem, der var Ordfører for Socialdemokraterne her i Salen, sagde, nemlig, at da det er anerkendt fra alle Sider, at det nuværende Folketing, paa Grund af den i Valgkredsene skete Forskydning og andre Omstændigheder, ikke giver et saa fuldt og sandt Udtryk for Vælgernes Villie, som man kan opnaa, vilde det være ønskeligt, om Sagen ikke blev forelagt til endelig Vedtagelse og

†

en endelig Beslutning ikke blev tagen om den, forinden man havde faaet en Lov om Valgkredsordningen, som jo saa længe har været paa Tale og nu atter er fremlagt i det andet Ting.

Medens jeg er ganske enig i den Appel, der saaledes skal finde Sted til Vælgerne, maa jeg tilstaa, at der er et andet Moment, et stiltiende, i det foreliggende Lovforslag, som jeg ikke er ganske tilfreds med, og jeg vil ikke tilbageholde nogle Bemærkninger derom. Det er nemlig det — det er sagt gentagne Gange, men der staar ikke noget derom i Lovforslaget —, at de særlige Udgifter ved den Forsvarsordning, som maatte blive vedtagen, skulle bæres af de mere velstillede. Der er, hvis jeg ikke tager fejl, blevet nævnt Folk med over 4,000 Kr. i Indkomst og Folk, der have over 30,000 Kr. i Formue. Det er blevet mig sagt, at Antallet af disse Folk her i Landet, skal udgøre 20,000. Jeg ved det ikke, jeg indestaar ikke for dette Tals Rigtighed, men i alt Fald er det klart, at det bliver en ganske ringe Minoritet, der kommer til at betale. Jeg har ledt efter Grunden til denne Tankegang, men jeg har ikke hørt andet, end at den højtærede Forsvarsminister bemærkede, at der kom jo til at hvile en forøget Værnepligtsbyrde paa de almindelige, brede Lag. Efter dette vilde man kunne sige: Saa maa man gaa ud fra, at de, der ere saa heldige at have 4,000 Kr. i Indtægt eller 30,000 Kr. i Formue, skulle ligesom deres Søner være fri for Værnepligt. Det tror jeg dog ikke er Meningen, i alt Fald har jeg ikke fundet det allermindste derom i Lovforslaget. Men hvis det ikke er Meningen, synes jeg, at det Argument falder helt bort, saa bliver Forholdet ganske det samme for hele Befolkningen. Naar jeg i øvrig vil udfinde, hvad Grunden kan være dertil, har jeg tænkt, om det maaske skulde være Indledningen til en ny Æra, hvorefter man, saa snart der kommer nye Udgifter, erkender, at de ikke kunne lægges paa de brede Lag, men at man er nødt til at lægge dem udelukkende paa det mere formuende Mindretal her i Landet. Der kunde siges meget mod dette, men jeg skal ikke indlade mig paa at drøfte dette videre, thi jeg tror ikke, det er Meningen, at det skal være et almindeligt Princip. Men hvad er da Grunden? Jeg kan godt indrømme, at under de nuværende uheldige Tider kan det være en mislig Sag at lægge store nye Byrder paa de mindre bemidlede Lag af Samfundet, og at man derfor hel-